

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Αστραπιαία αντίδραση

Δεν προλάβαμε ν'ο γράψουμε τό σχόλιο τής προηγούμενης Τετάρτης γιά τήν προσπάθεια τών δήμων καί κοινοτήτων Θεσσαλονίκης σχετικό μέ τήν ίδρυση καναλιού τηλεόρασης στην συμπρωτεύουσα καί ν'ή αντίδραση - άστραπη στην τοχούτητα άλλα καί στό... κόμψιο.

Τό πρώτο στοιχείο είναι «μή αυξητάτε γιά τηλεοπτικά σταθμό». Καί οι έφημερίδες διεκρίνιζαν ότι θά μπορούσε νά γίνει κανάλι στη Θεσσαλονίκη άν έδνε λεφτό ό δήμος της (άραγε πόσα δίνει στις ΕΡΤ ό κ. Μπένε;) γιά νά στηριχθεί οικονομικά. Ετσι οι άφελεις Βόρειοι θά πλήρωναν θέβαια άπλη χαράτσι γιά τό «κούτι», ένα μαζί μέ άλλους τούς τολαιψωρους Έλληνες καί δεύτερο, μέσω τών εισφορών τούς δήμους τους.

Τό δεύτερο στοιχείο: ό σταθμός τής ΕΡΤ-1 καί ΕΡΤ-2 στην Θεσσαλονίκη είναι πολυδάπανοι, έγγραφον οι έφημερίδες τους. Καί τολμά νά μιλήσει ό ύδρακίφαλος τής τηλεψίας μέ τίς άπίθανες σπατάλες καί τό χρέος του μισού διασκατομυρίου!

Τό τρίτο στοιχείο: τό πρόβλημα λύτεται, ή Θεσσαλονίκη άποκτά τηλεόραση άφού κάθε μέρα θά έχει δελτία ειδήσεων 10 - 15 λεπτών (νά τό δοούμε πρώτα), άφού θά μετέχει στην έκπομπή «μέ άνοιχτά χαρτιά» καί άφού θά μεταδίδονται κάποιοι ποδοσφαιρικοί άγώνες (μήπως μέ άμάδες τού κέντρου τους;) ζωντανό.

Είναι φανερό ότι ή Αθήνα ούτε μπορεί, ούτε θέλει νά καταλάβει τή βασική έθνική σημασία πού έχει ή ύδρση ενός κανονικού σταθμού τηλεόρασης στό βορειοελλαδικό χώρο. Μιλάμε διαφορετικές γλώσσες σέ διαφορετικά μήκη κύματος καί έπί πλεον, παρεμβαίνουν καί... πειρατές πολλών ειδών καί μεγάλων συμφερόντων.

Θά μάς μάθουν τήν τραγωδία

Τά Επιδαύρια παίρνουν τό μέτρα τους γιά τό 1985. Θά παρουσιάσουν θεατρικές παραστάσεις Έξνων θιάσων μέ διάσημους σκηνοθέτες όπως οι Βρεταννοί Χάλλ καί Μπρούκ, ό Γερμανός Στάν καί ό Ιταλός Σιρέλερ. Πθανότατα μέάλιστα, δέν θά λείψει καί ό Ισπανικός «Οιδίποδας». Ε, ύστερα από τό ρεζιλέματο τών παραστάσεων τραγωδίας από τίς κρατικές μας οικηνές, είναι κι αυτό μία κάποια λύση. Αλλά ταυτόχρονα καί ντροπή.

Τούς άμοους μας τούς ξεχνούν

Ανακαινώθηκε ότι θά οργανωθούν έκδηλώσεις (όχι μία) μέ έπίσημη άποψη κάλυψη, γιά τόν Πλανιτι Ισραήλ τόν Ρουμάνο συγγραφέα πού είχε

Μιά άλλη σκοτεινή πλευρά στό τραγούδι

Οι συνθέτες τής Θεσσαλονίκης μπροστά σέ άδιάφορες πόρτες

Παλύ αυξητήση γίνεται τόν τελευταίο χρόνο γιά τό έλληνικό τραγούδι, τούς ανθρώπους πού τό ύπηρετούν, έκείνους πού τό εκμεταλλεύονται, άλλους πού τό βοηθούν. Καί άφού τό τραγούδι άποτελεί μία πηγαία (ίσως τήν πιό πηγαία) ψυχολογική εκδήλωση πού «μιλάει» σέ εύρύτατα στρώματα τό λαού, είναι φυσικό καί τά προβλήματά του ή οι γύρω άπ' αυτό εκδηλώσεις νά τραβούν πάντα τήν προσοχή.

Τό πρόβλημα «έλληνικό τραγούδι» στη Θεσσαλονίκη έχει τί δικές του ιδιαίτερες διαστάσεις πού ξεκινούν άπό τό γεγονός ότι οι νέοι άνθρωποι τής πόλης αούτής πού συνθέτουν τραγούδια δέν έχουν εύκολο τόν δρόμο τής έπιτυχίας ή τής πρόβαλης γιά όλους τούς λόγους πού έχουν συζητήσει καί ή αντίστοιχη νέα τής Θεσσαλονίκης, αλλά άκόμη καί από τό γεγονός ότι είναι μακριά από τήν Αθήνα, πού κι έδώ δρ άν πεισματάρης ύδροκέφαλος.

Συνθέτες έβγαλε ή Θεσσαλονίκη καί καλύτερα, άλλα γιά νά μπορούσαν νά κρατηθούν άνογκάστηκαν νά... μεταναστεύσουν πρós νάτον. Νά θυμηθούμε τόν άξέχαστο Σπύδη ή τούς σύγχρονους μας Χατζηνάσιο, Κουγιουμτζή, Σαββόπουλο: Τό περιεργό είναι (άν είναι) ότι καί οι νεότεροι συνθέτες τής Θεσσαλονίκης έχουν πεισθεί ότι ή μετανάστευση έξοικολογεί νά είναι άπαραίτητη, άν θέλει κάποιος νά διακριθεί ή νά πετύχει έπαγγελματικά. Πολλοί τά άποφάσισαν, άλλοι τό σκεφτόνται...

Πριν λίγες μέρες, συγκριμένα τήν Παρασκευή, τό Σάββατο καί τήν Κυριακή, ό δήμος Καλομαριός, γιά δεύτερη χρονιά, όργάνωσε στην παλιά πλάζ Αρτσούς μία συνάντηση νέων συνθετών τής Θεσσαλονίκης. Πρόκειται γιά μία άξέπαινη προσφορά πού έφέτος θελωθήκε οργανωτικά, καθώς ύπήρχε μία καλή άρχηστρα από 10-12 μουσικούς καί εκτέλεσε τίς συνθέσεις είκοσι συνθετών. Κάθε συνθέτης μπορούσε νά παρουσιάσει τέσσερις συνθέσεις ή μάλλον συνθέσεις πού συνολικά δέν θά διαρκούσαν πάνω από 12 λεπτά τής ώρας.

Γιά τήν εκδήλωση αούτή μιλήσαμε μέ τρεις νέους, τρεις από τούς νέους συνθέτες πού πήραν μέρος στό «φεστιβάλ» αούτό: Τόν Ακη Γουναρη, τόν Γιώργο Καραντζή καί τόν Νικό Κάτσια. Οι δύο άπ' αούτους είναι έπιτυχημένοι πού άναπό

Μιά διαφωτιστική συζήτηση μέ τρεις νέους δημιουργούς

μος Καλομαριός:

- Στόχος τής είναι ή προβολή τής δουλειάς τών συνθετών τής Θεσσαλονίκης, όχι άποκλειστικά τών νέων, πού δέν έχουν προσβάσεις πρós τήν διακοναρία, τί διαφήμιση κλπ. Ή πρός τό ραδιόφωνο καί τήν τηλεόραση. Μπορούμε νά πούμε, παίρνοντας ύπόψη τήν περσινή διοργάνωση, ότι κάτι έγινε. Ήταν ή πιό βετική εκδήλωση γιά τήν προβολή τών συνθετών τής Θεσσαλονίκης.

Στή συνέχεια τής συζήτησης θα βουνομε τί έχουν προσληφθεί δέκα ως δώδεκα μουσικοί, οι καλύτε-

είχαμε πολλές προτάσεις νά παίξουμε σέ πολιτιστικούς συλλόγους καί νά παρουσιάσουμε τί δουλειά μας. Οσον φερόν στο κοινό, ήταν ζεστό καί σωστό, μέσ ένθάρρυνε καί μάς έδωσε πλούτο άπό σχόλια. Μέ τήν παρουσίαση στό φεστιβάλ έβλεπε πώς κρίνει ή κοινός τά τραγούδια μας. Πολλές φορές τό κριτήριο του κοινού σέ βοηθεί νά έπανεκριμής τί δουλειά σου.

Σημαντική ή προσφορά

Τό φεστιβάλ αούτό τραγουδιού τής

κοινού, γιατί άκούει καινούργια πράγματα, καινούργια τραγούδια. Κι ένα καλό καινούργιο τραγούδι είναι πάντοτε μία προσφορά.

Τό έλληνικό τραγούδι σήμερα

Είναι φυσικό σέ μία τέτοια συζήτηση νά έξετασθεί καί ή πορεία, ή τό σημερινό πρόσωπο αού έλληνικού τραγουδιού. Τό έρώτημα, λοιπόν, είναι:

- Πού βρίσκεται καί γιά πού βαδίζει σήμερα τό έλληνικό τραγούδι;
- Αν πάρουμε ύπόψη μας τό φε-

Από τίς συναυλιές τής συνάντησης Θεσσαλονικέων συνθετών.

ροι τής Θεσσαλονίκης καί ότι τό τραγούδι τό τραγουδούν καλλιτέχνες μέ τούς άποίους οι συνθέτες συνεργάζονται σέ κέντρα κλπ. Οι συνθέτες πού πήραν πέρσι μέρος ήταν δέκα, φέτος, όμως, ήταν είκοσι. Πολλοί είναι αυτοδίδακτοι καί άλλοι μέ σπουδές, πολλές ή λιγότερες. Ας σημειωθεί ότι άνάμεσα σού συνθέτες ύπάρχει μία άδελφική συνεργασία άφου οι πιό έμπειροι βοηθούν τούς καινούργιους σέ ένορχηστρία

Θεσσαλονίκης πού όργάνωσε ό δήμος Καλομαριός σήμερα θά βοηθήσει σέ πολλά πράγματα. Ρωτούμε τούς συνουμιλήτες μας:

- Τι προσέφερε έσείς οι συνθέτες μέ τό φεστιβάλ αούτό καί τί προσδοκάτε;

- Πιστεύουμε ότι πρέπει νά προσφέρουμε έναν τρόπο ψυχαγωγίας αλλά καί έναν τρόπο προβλημάτισμού πάνω στον στιχο καί τήν μελωδία. Αούτό πιστεύουμε ότι πρέπει νά

στιάθαι πού όργάνωσε ό Χατζηδάκις τόν Κέκρυμα, άπου άκούστηκαν πολλές καί άποίους συνθέσεις, μπορούμε νά πούμε πώς τό έλληνικό τραγούδι άνεβαίνει. Ύπάρχουν, βέβαια, πολλά πράγματα καί πολλές τάσεις πού άναστέλλουν τήν πρόοδο καί μία άπό αούτες είναι ό έμπορικός παράγοντας. Πιστεύουμε αούτό στί τό τραγούδι είναι σέ καλά χέρια, ύπάρχει καινούργιο ύλικό καί άκόμη οι καινούργιοι φέρνουν ένα

Θεατρικές παραστάσεις

Ηλία Καπετανάκη, «Ο γενικός γραμματέας», από τό δημοτικό περιφερειακό θέατρο Λάρισας

Ακολουθώντας τήν γραμμή τών συγγραφέων, πού σατίριζαν τήν ψευτική ζωή τής έλληνικής κοινωνίας στό χρόνια πριν άπό τίς άρχές τού αιώνα καί θυμίζοντας σέ πολλά στοιχεία τόν Χουρμούζη, ό Καπετανάκης μέ τάν «Γενικό γραμματέα» τού δίνει μία σπαρταριστή οάτρα τής κουφότητας, τής έπιπολασότητας, τής κατεργορίας καί τής ξανομανίας πού ένδημούσε τόσο στις έπαρχιακές πόλεις όσο καί στην πρωτεύουσα. Ο έπιπόλαιος νοικοκύρης τής έπαρχίας, πού φιλοδοξεί νά εκμεταλλευτεί τίς κομματικές τού δυνατότητες καί νά γίνει παράγοντας στην πρωτεύουσα παρασφύρμενος από τίς φιλοδοξίες τής ξανομανούς γυναικάς του, έρχεται στην Αθήνα καί εκεί χάνει τήν ταυτότητά του καί τήν ανθρωπιά του, ή άστυφιλία, ό μιμητισμός καί ή ξενομανία τάν θουλιάζουν όλο καί περισσότερο καί τό κομμοκοπανικό είναι πού, ένα νομίζει ότι άνεβαίνει (ή άναρχικείται) ουσιαστικά πέφτει στην άβυσσο μαζί μέ όλη του τήν οικογένεια. Φυσικά ό Καπετανάκης δίνει γελοιογραφικά καί άκραιές θά μπορούσε κανείς νά πει, καταστάσεις μέ τήν πρόθεση νά σατירה έντυπωσιακά καί άποτελεσματικά. Καί, βέβαια, άποτελεί άπολυτευτική λύση ή έλευση τού φρονατισμένου Στρατήγη γιά νά μπροσούν νά καταλάβουν όλοι τά σφάλματά τους καί νά ξαναγυρίσουν στον σωστό (!) δρόμο. Από τήν άλλη μεριά δέν μπορείς νά μήν άναγνωρίσεις ότι ό συγγραφέας τού «Γενικού Γραμματέα» έξερει νά δημιουργεί σπαρταριστούς τύπους καί κομικές καταστάσεις άξέλογες. Ετσι τό έργο του θάπεται σήμερα μέ συμπάθεια, μέ δυνατότητα σωστής ψυχαγωγίας, ένα κάπου τά μηνύματα ακούονται έπερασμένα ή, τουλάχιστον, συννηθισμένα καί γνωστά.

Η παράσταση πού μέ έδωσε τό δημοτικό θέατρο τής Λάρισας (τό παλιό «Θεσσαλικό») είχε τήν σφραγίδα τού επαγγελματισμού καί τό γεγονός αούτό, μετά τόν ποταμό τών ημερασιατεχνικών εκδηλώσεων τών «Γιορτών άνοιχτού θεάτρου», άποτελεσε μία άνακαούφιση. Αλλά καί άνεξάρτητα από τό στοιχείο αούτό άν ή δει κανείς τήν παράσταση δέν μπορεί νά άρνηθεί ότι ήταν διασκεδαστική, μέ σωστό ρυθμό καί μία σειρά από εύστοχα εύρηματα. Φυσικά, δέν φέρνει τίποτε καινούργιο σάν θεατρική πράξη καί, μάλιστα, στό μεγαλύτερο μέρος τής θυμικής παραστάσεως πού έβλεπαμε πριν άπό 20 ή καί 30 χρόνια καί ακριβώς τό στοιχείο αούτό δημιουργεί σκέψεις γιά τήν προσφορά τών δημοτικών ή περιφερειακών θιάσων στην πολιτιστική (τήν θεατρική) ανάπτυξη τής έπαρχίας. Οστόσο, τό θέμα αούτό είναι γενικότερο καί ή ανάπτυξη του θά μάς τραβούσε πού μακριά από τήν προσπάθεια τών καλλιτεχνών πού δούλεψαν στό δημοτικό τής Λάρισας γιά τό «Γενικό γραμματέα».

Η παράσταση έχει σκηνοθετηθεί από τόν Γιώργο Θεοδοσιάδη πού πρόσφερε στην παράσταση τήν πείρα του καί τόν σωστό επαγγελματισμό. Ο «Γενικός γραμματέας» πού είδαμε είχε ρυθμό, είχε πειστικότητα, εκμεταλλεύονταν όλα τά στοιχεία τού έργου, ιδιαίτερα τά κομικά, άδισπούσε τίς όποιες ικανότητες τών ήθοποιών πού όνάμωσά τους δέν ύπήρχε κανένα μεγάλο όνομα ούτε κανένα μεγάλο ταλέντο. Καί, όπωσδήποτε, ή έπιτυχία τού Θεοδοσιάδη ήσαν συνάρτηση τής άραιάς δουλειάς πού έπίτελεσαν ό Χρήστος Λεωντής μέ τήν μουσική του καί ό Γιάννης Φλερύ μέ τίς χορογραφίες του. Αντίθετα δέν θά μπορούσε νά έπαινόσει κανείς γιά ιδιαίτερη έμπνευση τό σκηνικό τής Μάρθας Μακρή, πού ναι μέν έχει νά επιλύσει τό πρόβλημα τής παρουσίας ενός έργου κλειστού χώρου σέ διάφορες ύπαίθριες σκηνές, αλλά δέν είχε καμιά έμπνευση γιά άξια λύση τού προβλήματος. Τά κοστούμια τής ήταν καλύτερα, άν καί δέν άπέφυγε καί εκεί κάποιο υπερβολές.

Όσο γιά τούς ήθοποιούς οι πιό πολλοί δούλεψαν φιλότιμα καί άπέδωσαν θετικά άποτελέσματα σάν αύλοιο περισσότερο παρά άτομικά. Περίσσοτερο θά μπορούσε κανείς νά μιλήσει γιά τήν Αλεξάνδρα Παντελάκη, στό ρόλο τής αυθύου, τόν Δημήτρη Δημητρούλια πού σχεδίασε σωστά τόν όφελή Μίχο, τόν Γιώργο Ζωγράφο γιά τήν άδρή προσωπικότητα τού Στρατήγη, τόν Μανώλη Πολιάδου σάν άριβίστα Ζώρ, τόν Πάνο Πανόπουλο πού, παρ' όλη τήν ύπερβολή του σέ μορφοσμία, κρήτωση τόν ρόλο τού γενικού γραμματέα σέ έπαρκές επίπεδο. Ακόμη πρέπει νά αναφέρει κανείς τήν Άννα Κοκκίνη γιά άρκετές στιγμές στην διαγραφή τής τρελο-Θεώνης, τόν Περικλή Λιανό καί τόν Θανάση Σακαράλη.

ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΚΟΛΑΣ

Τό ξένο ποίημα

Παρακολουθήσαμε μία από τίς μέρες τής συνάντησης τών Θεσσαλο-

